ಸಂಪಾದಕೀಯ

ಸರಳತೆಯ ಸಾಕಾರಮೂರ್ತಿ

ಸರಳತೆಯ ಗುಣ ಅಷ್ಟು ಸರಳವಾಗಿ ದಕ್ಕುವಂತಹುದಲ್ಲ. "ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳ ಪುಣ್ಯದ ಫಲವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸರಳನಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸರಳತೆ ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದರೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭವಾದರೂ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಇರುವುದೇ ಜನರ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳೂ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇಂದಿನ ಸಮಾಜ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಾಣಿಜ್ಯಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಅಸಂಖ್ಯ ಬಗೆಯ ಉಡುಗೆತೊಡಿಗೆಗಳು, ವಿವಿಧ ಮನರಂಜನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು, ಕಲ್ಪನಾತೀತವಾದ ಗ್ಯಾಡ್ಜೆಟ್‌ಗಳು, ಬಗೆಬಗೆಯ ಜಾಹಿರಾತುಗಳು, ಪ್ರಚಾರ ಪ್ರಿಯತೆ (publicity glamour) ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆಯಿಂದ ದೂರ ಸೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಗೆ ಮಣಿದು ಅವನು ತನ್ನ ಸಹಜತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೃತಕ ನಗೆ, ಕೃತಕ ವರ್ತನೆ, ಕೃತಕ ಮಾತು ಇವು ಅನೇಕರಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಸರಳತೆಯ ಗುಣವನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ಅವರು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಸರಳರಾಗಿದ್ದರೆ ಜನ ಮೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಮಾಜದೊಡನೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ, ಅನೇಕರು ಕೃತಕತೆಯನ್ನು ಜೀವನವಿಧಾನವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಹಜತೆಯೇ ಅಸಹಜವಾಗಿ ತೋರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಆದರೆ ಈ ಅಸಹಜತೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೃತಕ ನಡೆನುಡಿಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆಗೆ ತಡೆಯುಂಟುಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ಅನೇಕಬಗೆಯ ಮಾನಸಿಕ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗಳು(complexes) ಉಂಟಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮಗು ಹೆಚ್ಚು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತದೆ, ಯಾವ ಅಡೆತಡೆ ಇಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಸಮಾಜ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸಹಜವಾಗಿ ಜೀವಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಅವುಗಳ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನೂ ಕೆಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇಂದು ಎಷ್ಟೇ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಎಷ್ಟೇ ಸುಖಸಾಧನಗಳಿದ್ದರೂ, ಎಷ್ಟೇ ಮನರಂಜನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿದ್ದರೂ ಜನರು ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಅವರು ಸರಳತೆಯಿಂದ ದೂರವಾಗಿರುವುದು, ತೋರ್ಪಡಿಕೆಯ ನಡವಳಿಕೆಗಳಿಗೆ(superficialities) ನಾವು ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡಿ ನಮ್ಮ ಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆಯಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಿರುವುದು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಮಾಧುರ್ಯ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದಕ್ಕುವಂತಹುದು.
— ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾ

ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿಯವರಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ (ಜಯರಾಂಬಾಟಿಯ) ಮುಕ್ತ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿರುವುದೆಂದರೆ ತುಂಬ ಆನಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದ ಯಾವ ಅನುಕೂಲತೆಗಳೂ ಲಭ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಸೇವಕರೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಿಕರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಷ್ಟಗಳಂತೂ ಹೇಳತೀರದು. ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿರುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ಆನಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಲಕತ್ತದಿಂದ ಹೊರಟಾಗ ಹಾಯೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಅವರಿಗೆ. ಕಲಕತ್ತದಲ್ಲಿ ಪಂಜರದೊಳಗಿನ ಹಕ್ಕಿಯಂತೆ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಊಟ, ಚಲನ-ವಲನ, ಸಂದರ್ಶನ ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಇರಬಹುದಿತ್ತು. ನಾಗರಿಕ ಔಪಚಾರಿಕತೆಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಅವರು ಆಗಾಗ ತಮ್ಮ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದುದುಂಟು: "ಕಲಕತ್ತದಲ್ಲಿ

ನಾನು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಒಂದೊಂದು ಶಬ್ದವನ್ನೂ ತೂಗಿ ನೋಡಬೇಕು, ಎಲ್ಲಿ ಜನ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೊ ಎಂದು. ಜಯರಾಂಬಾಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೆ ಹಾಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ, ಅವರೂ ಅಷ್ಟೆ, ಯಾವ ಮುಚ್ಚುಮರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಜಾರೆನಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಲಕತ್ತದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹದ ತಪ್ಪಿದರೂ ಸಾಕು ಜನ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ."

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಸರಳತೆಯೇ ಮೈತಾಳಿದಂತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆಯಂತೆಯೇ ಅವರ ನಡೆನುಡಿಗಳು. ದೇವಿಯಾದರೂ ದೇವತೆಯ ವೈಭವವಿಲ್ಲ, ಗುರುವಾದರೂ ಗುರುಪೀಠದ ಆಡಂಬರವಿಲ್ಲ, ಅವತಾರಪುರುಷನ ಪತ್ನಿಯಾದರೂ ಅಹಂಭಾವದ ಕುರುಹೇ ಇಲ್ಲ, ಸಾವಿರಾರು ಭಕ್ತರಿಂದ ಆವೃತರಾಗಿದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲ, ಅನೇಕಾನೇಕ ಶ್ರೀಮಂತ ವಿದ್ಯಾವಂತ ಭಕ್ತರನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಅತ್ಯಂತ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬಡವನೂ ಕೀಳುಜಾತಿಯವನೂ ಅವರನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಮೀಪಿಸಬಹುದಿತ್ತು, ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಅತ್ಯಾದರದಿಂದ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಗಂಧವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಭಕ್ತರಿಗೆ ಉಪದೇಶವನ್ನು ನೀಡುತ್ತ, ಭಕ್ತರ ಸತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಂತೆಯೊ ಜಗದ್ಗುರುವಿನಂತೆಯೊ ಮೆರೆಯಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆಯಂತೆ ತೀರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನೆಗೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಇಡೀ ಜೀವನ ಕಳೆದರು. ಅವರ ಈ ಸರಳತೆ ನಮಗೆ ಅದ್ಭುತವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಾನ್ಯತೆ ಗೌರವಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಇಷ್ಟು ಸರಳ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಲಕತ್ತದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಶ್ರೀಮಂತ ವಿದ್ಯಾವಂತ ಭಕ್ತರಿದ್ದರು, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯರು ಮತ್ತು ಯುವ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಇದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ಪೂಜ್ಯ ಭಾವದಿಂದ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೂ ತುಂಬ ಅನಾದರದ ಕಷ್ಟದ ಹಳ್ಳಿಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ಇರಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಕಾರಣ ಅವರು ಸರಳತೆಯನ್ನು ತುಂಬ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು. ಅವರಿಗೆ ಪಟ್ಟಣಿಗರ ಗೌರವಾದರಗಳಿಗಿಂತ ಹಳ್ಳಿಗರ ಮುಗ್ಧ, ಸರಳ ವರ್ತನೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಹಳ್ಳಿಗರಿಂದ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ಗೌರವವನ್ನೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಬಂದ ಭಕ್ತರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು: "ತಾಯಿ, ಅವರೆಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ, ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ನಮಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂಥ ವಿಶೇಷ ವೇನೂ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ?" ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಮುಗುಳ್ನಕ್ಕು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, "ವಿಶೇಷವೇನು ಬಂತು! ನಾನೊಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆ, ನಿಮ್ಮ ಶಾರದೆ, ಅಷ್ಟೆ" ಎಂದು. ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ಅವರು ಪ್ರೀತಿಯ ಸಹೋದರಿ ಶಾರದೆಯಾಗಿದ್ದರು, ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಅವರು ಮುಗ್ಧ ಬಾಲಕಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಆ ರೀತಿ ಅವರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಸವಿಯುವುದರಲ್ಲೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಅತ್ಯಾನಂದ.

> **ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಜೀವನದಿಂದ ನಾನು ಕಲಿತ ಎರಡು ಪಾಠಗಳೆಂದರೆ, ಪವಿತ್ರತೆ ಮತ್ತು ಸರಳತೆ. ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಹಾನ್ ವಸ್ತುವೂ ಸರಳ. ಶೈಶವಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸವಿಯುವ ಮಾತೃಸ್ನೇಹ ಅದೆಷ್ಟು ಸರಳ! ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸರಳತೆ ಅಸಾಧಾರಣವಾದುದು!**
>
> —*ಸ್ವಾಮಿ ಅಶೇಷಾನಂದ*

ಅಮೆರಿಕದ ಭಕ್ತಮಹಿಳೆ ಸೋದರಿ ದೇವಮಾತಾ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸರಳತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ: "ಬಾಹ್ಯ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನೂ ಕಾಣುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಸರಳತೆಯ ಮುಸುಕಿನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಮಹೋನ್ನತ, ಧೀರ, ಗಂಭೀರ, ಉದಾತ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ನಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಸೆಳೆದು ಅವರ ಮುಂದೆ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳಗಿನ ದಿವ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಮರೆಮಾಡಲು ಆ ಮಾನವೀಯ ಮುಸುಕು ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಉದ್ದುದ್ದ ಉಪದೇಶ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬದುಕೇ ಒಂದು ಉಪದೇಶ. ಆ ಪವಿತ್ರ ಜೀವನಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಪಾವನಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡವರು ಅದೆಷ್ಟು ಮಂದಿ!" (**ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ, ಪು.೩೭೮**)

ನಡೆನುಡಿಗಳಂತೆ ಅವರ ಆಹಾರವೂ ಅತ್ಯಂತ ಸರಳ. ಸಾತ್ವಿಕವಾದ ಹೆಚ್ಚು ಮಸಾಲೆ ಇಲ್ಲದ ಆಹಾರ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಿಯ. ಸೊಪ್ಪಿನ ದಂಟಿನಿಂದ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪಲ್ಯ (ಚಚ್ಚಡಿ), ಬಾಳೆಯದಿಂಡಿನ ಪಲ್ಯ, ಗಸಗಸೆ ಹಾಕಿ ತಯಾರಿಸುವ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪಲ್ಯ (ಪೊಸ್ತೊ), ಮಸೂರ್ ಮತ್ತು ಉದ್ದಿನ ಬೇಳೆಯ ತೊವ್ವೆ, ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಪಲ್ಯ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಅವರು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ತಿಂಡಿಗೆ ಮಂಡಕ್ಕಿ ಮತ್ತು ಹುರಿದ ಬಟಾಣಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕಾದಶಿಯಂದು ಇಡೀ ದಿನ ಉಪವಾಸವಿದ್ದು ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪೂರಿ ಮತ್ತು ಹಾಲು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಉಡಿಗೆ-ತೊಡಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವ ಆಡಂಬರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬಂಗಾಳದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಸಾಧಾರಣ

ಹೆಂಗಸರಂತೆ ಕಪ್ಪು ಅಥವಾ ಕೆಂಪು ತೆಳು ಅಂಚಿರುವ ಸೀರೆ ಉಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣಮಣಿಯ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಮಾಲೆ ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಕ್ತರಿಗೆ ದರ್ಶನವೀಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೈತುಂಬ ಒಂದು ಮೇಲ್ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹೊದ್ದು ಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬಾಹ್ಯ ಸರಳತೆ ಆಂತರಿಕ ಸರಳತೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಆಂತರಿಕ ಸರಳತೆಯನ್ನು ಕೆಡಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಯಾವುದೆಂದರೆ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಂದ ಉಕ್ಕುವ ಬಲವಾದ ಭಾವೋದ್ವೇಗಗಳು. ಇಂತಹ ಭಾವೋದ್ವೇಗಗಳ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದಾಗ ಆಲೋಚನೆಗಳು ವಕ್ರವಾಗುತ್ತವೆ. ಬೆಳಕಿನ ಕಿರಣಗಳು ಕೂಡ ತುಂಬ ಗುರುತ್ವವುಳ್ಳ ಆಕಾಶಕಾಯದ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ ವಕ್ರವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಾವೋದ್ವೇಗಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳು ವಿಕೃತಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ, ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಯೇ ವಸ್ತು, ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಘಟನೆಗಳು ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳ ವಿಕೃತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಅವೂ ವಿಕೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆ ನೇರವೂ ಸರಳವೂ ಆಗಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಥಾರ್ಥ ದೃಷ್ಟಿ ಇದ್ದರೆ, ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಘಟನೆಗಳು ದೋಷಯುಕ್ತವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಬಹುದು, ನಾವು ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರೂ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ದೋಷಾರೋಪಣೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಮಾಡುವ ತಪ್ಪು (ಅದು ಕೊಲೆಯೇ ಆಗಿರಬಹುದು) ಒಂದು ಘಟನೆ ಮತ್ತು ಹಲವಾರು ಅಂಶಗಳು (factors) ಕೂಡಿ ಆ ಘಟನೆ ನಡೆದಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಹ್ಯ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಾನಸಿಕ ಒತ್ತಡಗಳೂ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅನೇಕ ಒತ್ತಡಗಳ ಬಲಿಪಶುವಾಗಿ ಒಂದು ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ವಾಸ್ತವ ದೃಷ್ಟಿ ಇದ್ದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ನಮಗುಂಟಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು, ತಿರಸ್ಕಾರ ಅಥವಾ ದ್ವೇಷ ಅಲ್ಲ.

ಈ ವಾಸ್ತವ ದೃಷ್ಟಿ ಆಂತರಿಕ ಸರಳತೆಯ ಪರಿಣಾಮ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮನಸ್ಸು ಸರಳವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅವರು ದೋಷದರ್ಶಿಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನನ್ನೂ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಪುತ್ರನನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಕಳ್ಳತನ ಸರಿ ಎಂಬುದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳ್ಳನನ್ನಾಗಿ ನೋಡಲು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ನಿರಾಕರಿಸಿತು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುವಂತೆ ಒಂದು ಮಗುವಿಗೆ ಕಳ್ಳನು ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅದು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಮಗುವು ಮನಸ್ಸಿನ ಅಪಕ್ವತೆಯಿಂದಾಗಿ ಕಳ್ಳನನ್ನು ನೋಡದಿದ್ದರೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಪೂರ್ಣಪಕ್ವತೆಯಿಂದಾಗಿ ಕಳ್ಳನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಭಾವೋದ್ವೇಗಗಳಿಂದ ವಿಕೃತಗೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ, ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಕಂಡರು, ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಪ್ರೀತಿಯು ಎಲ್ಲರೆಡೆಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಹರಿಯಿತು, ನೇರವಾಗಿ ಹರಿಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಭಾವೋದ್ವೇಗಗಳ ತಡೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಅವರ ಆಂತರಿಕ ಸರಳತೆಯ ಪರಿಣಾಮ.

> ನನ್ನ ದಯೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸದವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದುರದೃಷ್ಟನೆ. ನಾನು ದಯೆ ತೋರದ ಯಾವನನ್ನೂ ನಾನರಿಯೆ— ಒಂದು ಹುಳವನ್ನೂ ಕೂಡ!
>
> — ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿ.

ಈ ಆಂತರಿಕ ಸರಳತೆ ಅವರನ್ನು ಮುಗ್ಧ ಬಾಲಕಿಯನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿತ್ತು. ಸಾಧುವೊಬ್ಬರು ಅವರನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ರೀತಿಯಿದು: "ಅವರ ಮುಖಭಾವದಲ್ಲಿ ಮುಗ್ಧ ಬಾಲಕಿಯ ಕೋಮಲತೆ ಮತ್ತು ಮಾರ್ದವತೆ, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕರುಣೆ ಮತ್ತು ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಮಾತುಗಳು ಮಾತ್ರ, ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಅವರ್ಣನೀಯ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಕಾಂತಿ, ಆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಇವರು ನನ್ನ ತಾಯಿಯೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಸುನೋಟಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಸದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಅವರದು. ಅಸಾಮಾನ್ಯ ದೇಹಸೌಂದರ್ಯವಾಗಲಿ, ನೋಡಿದಾಕ್ಷಣ ಭಯ-ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಮಹಾರೀವಿಯಾಗಲಿ ಅವರದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ." **(ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ, ಪು. ೩೪೬)**

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಲಕಿಯ ಮುಗ್ಧತೆಯ ಕುರಿತು ಅವರ ಶಿಷ್ಯನಾದ ಶಿವನಾರಾಯಣ ಬಂಡ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾನೆ: "ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ರೈಲಿಗೆ ಹತ್ತಿಸಲು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಜತೆ ಹೌರಾ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ರೈಲು ಬರುವುದು ತಡವಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ನಿರೀಕ್ಷಣಾ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ (waiting room) ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಸ್ವಲ್ಪ ತೆರೆದಿದ್ದುದರಿಂದ ಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ರೂಪ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಹಿಂದೆ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಲು ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವರ ದೇಹ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಆವೃತವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕೇವಲ ಪಾದಾಂಗುಲಿಗಳ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಇಂದು ಅವರ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆರಗಾದೆ—ಅವರಾಗ ಯಾವ ಭಾವದಲ್ಲಿದ್ದರೆಂದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಕಿಯಂತೆ ಅವರು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು."**(ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ, ಪುಟ ೩೬೨-೩೬೩)**

ಸರಳತೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಲಕ್ಷಣ ತನ್ನ ದೋಷವನ್ನು ಮರೆಮಾಚದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಸರಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮನಸ್ಸು ಮುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಚ್ಚಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ಹೇಳುವಂತೆ, "ಮುಚ್ಚಿಡುವುದೇಕಿನ್ನು, ಬಚ್ಚಿಡುವುದಿನ್ನೆಲ್ಲಿ, ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಮಾಳ್ಪುದಕೆ ಮುಸುಕು ಇಹುದೆಲ್ಲಿ?" ಮುಚ್ಚಿಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಮುಚ್ಚಿಡಲೇಬೇಕಾದಂತಹುದೇನೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರದು ಪವಿತ್ರಾಂತರಂಗ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಪವಿತ್ರತಾ ಸ್ವರೂಪಿಣಿಯೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಮರೆಮಾಚಬೇಕಾದ ದೋಷಗಳಾವುವೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ತಪ್ಪುಗಳಾದರೂ ಅವನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವ ಸ್ವಭಾವವೇ ಅವರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಯಾವತ್ತೂ ಲೋಕಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಬಯಸಿದವರಲ್ಲ. ಲೋಕದ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತಾನು ಶ್ರೇಷ್ಠವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಅವರೆಂದೂ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರ ನಡೆನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸೆಳೆಯುವ ಸಹಜತೆ ಇತ್ತು. ಇದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಎಲ್ಲರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದರು. ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಕಲೆ, ಈ ಸರಳತೆ ವ್ಯಕ್ತಿ-ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವುದು.

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ತಮ್ಮ ದೋಷವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನ ಅದೆಷ್ಟು ಚಿತ್ತಾಕರ್ಷಕ! ಈ ಕೆಳಗಿನ ಘಟನೆ ಇದಕ್ಕೊಂದು ನಿದರ್ಶನ: ಒಮ್ಮೆ ಮಾಯಾವತಿಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಭೂತಿಯಾ ಬಾಲಕಿಯರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಿಗೊಂದು ಸುಂದರವಾದ ಆಸನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವರಿಗದು ತುಂಬ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾಗಿದ್ದು, ಆ ಬಾಲಕಿಯರ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕೌಶಲವನ್ನು ಅವರು ಮನತುಂಬ ಹೊಗಳಿದ್ದರು. ಅವರದನ್ನು ಪೂಜೆಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅವರು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕೈಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು, ಅವರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಈಳಿಗೆಮಣೆಯಿತ್ತು, ಮತ್ತೆ ಅದರ ಎರಡು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಆಸನದ ತುಂಡಾದ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಿದ್ದವು. ಅವರು ಆ ಭಕ್ತನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ "ನೋಡು ಮಗು, ಎಂಥ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ" ಎಂದು ಅತ್ಯಂತ ಕಳವಳದಿಂದ ನುಡಿದರು. ಅನಂತರ ಆಸನದ ಎರಡು ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಅತ್ಯಂತ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ನುಡಿದರು, "ಆ ಬೆಟ್ಟದ ಹುಡುಗಿಯರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಆ ಸುಂದರ ಆಸನ ತುಂಬ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು, ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಜಾಗವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೆ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಆಸನ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಒಳಭಾಗಕ್ಕೆ ಮಡಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಸೂತಿ-ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಮರೆಯಾದವು, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಕಠಿನವೆನಿಸಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿ ಮಡಿಸಿದಾಗ ಕಸೂತಿ-ಚಿತ್ರಗಳು ನೆಲಕ್ಕೆ ತಗುಲಿ ಹಾಳಾಗುವ ಸಂಭವವಿತ್ತು. ಹೇಗೆ ಮಡಿಸಿದರೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ನೋಡುವುದಕ್ಕೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನನಗೆ ಯೋಚನೆ ಬಂತು—ಇದನ್ನು ಎರಡಾಗಿ ತುಂಡು ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಚಿಕ್ಕದಾಗುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇಬ್ಬರು ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು—ಎಂದು. ಈ ಈಳಿಗೆಮಣೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ವಕ್ರವಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಎರಡೂ ಹಾಳಾಯಿತು. ನಾನೆಂಥ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ ಎಂದು ಈಗ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರಳ ಇದ್ದಳು, ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾನೆಂಥ ಮೂರ್ಖಿ! ಯಾರಾದರೂ ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಗುತ್ತಾರೆ." (ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ, ಪು. ೩೬೩-೬೪).

ಅನೇಕರು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಾತೃಪ್ರೇಮವನ್ನು ಸವಿದರು, ಅವರನ್ನು ಗುರುವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮುಕ್ತರಾದರು, ಮತ್ತನೇಕರು ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಅಪೂರ್ವ ಸರಳತೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದವರು ಕೆಲವೇ ಮಂದಿ. ಅವರೊಡನೆ ನಿಕಟ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾಳಂತಹ ಧೀಮಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ: "ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಒಬ್ಬ ಸರಳ ಹಿಂದೂ ಮಹಿಳೆಯಂತಿದ್ದರೂ, ನನಗನಿಸುವಂತೆ ಅವರು ಇಂದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮಹಿಳೆ." ❖

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಆಗಿನ್ನು ಕಲಕತ್ತೆಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಯ. ಒಂದು ದಿನ ಸ್ನಾನದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಲ್ಲಿಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದಾಗ 'ಬುಸ್' ಎಂದು ಶಬ್ದ ಬಂತು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಓಡಿಬಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾವು ಇದೆಯೆಂದು. ಇತರರೆಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಕ್ಕರು. ನಗರವಾಸಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅದು ತಿಳಿದ ವಿಷಯ—ನೀರು ನಿಂತು ಹೋದಾಗ ಗಾಳಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಮತ್ತೆ ನೀರು ಬರಲು ಶುರುವಾದಾಗ ಆ ಗಾಳಿ ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಡುವುದು; ಆದ್ದರಿಂದ 'ಬುಸ್' ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಬರುವುದು. ಮುಂದೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವರೊಡನೆ ತಾವೂ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಲಕತ್ತೆಯ ಮಹಿಳೆಯೊಬ್ಬಳ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತ 'ಅವಳಿಗೆ ಗಡಿಯಾರಕ್ಕೆ ಕೀ ಕೊಡುವುದೂ ಗೊತ್ತು' ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಹಳ್ಳಿಯ ಸರಳ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಅವರಿಗೆ ಅದೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸೋಜಿಗದ ವಿಷಯವೆ. ✳